

IDA JØRGENSEN 1910-1994

HVEM KAN DU HØRE OM:

Rollemodel og utrættelig forkæmper for børns og kvinders ret til et godt liv.

HVORFOR LIGE HER:

Ida Jørgensen var gift med Søren Morten Sørensen, der var redaktør for Venstrebladet for det sydlige Jylland. Redaktionen lå i Jernbanegade 33, og i en tilknyttet lejlighed boede Ida med sin mand og datter.

LYT eller LÆS lydvandringens tekst

LÆS MERE

BODIL KOCH 1903-1972

Et af Ida Jørgensens store forbilleder var Bodil Koch, der var teolog, og blev valgt ind i folketinget i 1947.

Men det var især det hun udrettede inden hun kom i folketinget, der gjorde Ida begejstret.

Ved folketingsvalget i 1943 blev der kun valgt to kvinder ind. Det fik Bodil Koch til at beslutte, at der skulle gøres noget for at få kvinder til at engagere sig i politik.

Sammen med otte andre kvinder stiftede hun græsrodsorganisationen Folkevirke, hvis formål var politisk oplysningsarbejde; at ruste kvinder til at deltage i demokratiet. Der blev dannet kredse over hele landet, og Bodil Koch rejste selv landet tyndt og holdt foredrag.

Folkevirke er stadig aktivt i dag med blandt andet kurser og studiekredse.

Bodil Koch var gift og fødte fem børn. I 1950 blev hun Danmarks første kvindelige kirkeminister. Fra 1953 var hun kirkeminister i 13 år, i forskellige regeringer.

SKRAMMELLEGEPLADSER

Den første skrammellegeplads i Danmark opstod i Emdrup, i Københavns kommune. Den åbnede i 1943 med et ønske om at aktivere børns fantasi. Det er interessant og anderledes, og der kommer studiebesøg fra andre lande for at studere det nye fænomen. Også Ida Jørgensen tager fra Kolding til Emdrup i selskab med tre andre kvinder, for at bese legepladsen, der hverken har gynger eller sandkasse, men mursten, brædder, gamle stole og spånplader. Der er aldrig langt fra ord til handling hos Ida, og efter besøget i Emdrup er hun med til at etablere to skrammellegepladser i Kolding.

LÆS lydvandringens tekst

Ida Jørgensen går gennem livet med opmærksomhed, omsorg og en fintfølelse trykmåler for sociale skævheder, halve løsninger og kvinders rettigheder. Uden at gøre væsen af sig selv, arbejder hun hele sit foretagsomme liv for børns og kvinders stilling i samfundet. Hun mener noget. Og hun gør noget ved dét, hun synes dårligt om. Ida Jørgensen vil være sygeplejerske. Så det bliver hun. Og i 1938 tager hun til Aarhus for at lægge den spritnye videreuddannelse i sundhedspleje oveni.

1930'erne er kommet med problemer for alle - socialt og økonomisk. Krisen starter i New York med krakket i Wall Street, og den når til Danmark i 1932. Året efter har vi en arbejdsløshed på 43,5 procent. Sundhed står langt nede på listen, når familiens forsørger intet tjener, der mangler mad til mange munde, og sæbe er en mangelvare.

I 1933 kommer den store socialreform, der sætter sociale ydelser i et mere ensartet og retfærdigt system. Ud af det arbejde vokser ideer til, hvordan man kan forbedre danskernes sundhed, og et af kerneordene er forebyggelse.

I 1937 kommer en ny lov, der blandt andet skal begrænse antallet af børn der dør inden de fylder 1 år. Sådan begynder sundhedsplejerskens besøg hos familier med nyfødte.

Der har uden tvivl været borgere, der har fundet det mærkeligt at sundhedspersonale nu skal til at beskæftige sig med folk, der intet fejler. Forebyggelse er ikke noget kendt fænomen. Og så er der også en anden nyhed. Sundhedspleje er for alle. Ikke kun for folk med penge på lommen.

I 1942 bliver Ida Jørgensen skolesygeplejerske og assistent for Vilhelmine Nielsen, - Koldings første praktiserende læge, som også var skolelæge. Men som Ida siger i et interview til Jyske tidende - så bør man faktisk kalde hende skolesundhedsplejerske, da det jo er raske børns sundhed hun skal arbejde for. Syge børn skal til lægen.

I samme interview gætter hun på at lus, lopper og andet utøj nok er noget af det, der kommer til at fylde hendes tid. Og i besættelsesårene har de kløende parasitter uden tvivl haft en fest. Tyskerne skal have et sted at gøre af alle deres soldater, og beslaglægger skoler med stor ihærdighed. Eleverne rykker tættere sammen, og gør det nemmere for lusene at indtage nye jagtmarker

Der er rigeligt at se til for skolelægen og hendes assistent. Udover lusejagten har de godt fat i skole-eleverne. Der er skolebadning, vitaminer, vaccinationer, - og skolelæge og assistent arbejder sammen med sundhedsplejen om at indsamle tøj og stof, der kan sys om. Hvis man ikke selv kan finde ud af det, er der steder, hvor man kan få hjælp.

Få år efter Ida Jørgensens ansættelse som skolesygeplejerske bliver funktionen lagt sammen med sundhedsplejen, og hun er nu også med til at veje små nye danskere, og holde øje med at de spiser godt.

Men Ida mener ikke bare noget om hygiejne og hovedlus. Hun er vokset op i et politisk hjem, og ligestilling og demokrati er selvfølgelige og nødvendige stier i hendes liv.

Hun bliver valgt som leder af Dansk Kvindesamfunds Koldingafdeling i 1948. Hun er med til at intensivere kurser om demokrati og valg. Hun taler højt og tydeligt om, hvor vigtigt det er at kvinder markerer sig i politik, så da hun bliver spurgt om hun selv vil stille op, er det svært at sige nej.

Hun bliver valgt ind i byrådet i Kolding som den eneste fra det radikale venstre i 1954. Hun stiller op igen i 1958 og får en periode mere. I den sidste periode kommer hun i boligudvalget. Hun er med til at oprette Koldings første skrammellegeplads, og viser dermed at hun både interesserer sig for sundhed og pædagogik.

Men overordnet set er det faktisk lidt mærkeligt, at hun vælger at gå ind i politik, fortæller hendes svigersøn senere - for Ida er hverken ideologisk strateg eller personligt ambitiøs. Hun er ikke til alle de små finter og rævekager, der altid er en del af politik. Det vigtigste for hende er at gøre noget for andre mennesker. Og det bliver hun ved med. Også efter hun er gået på pension.

Ida Jørgensen stopper som sundhedsplejerske i 1974, og skal finde nye steder at gøre nytte. Hun bliver frivillig i en genbrugsbutik for folkekirkens nødhjælp, går ind i en forening for pensionerede sygeplejersker, og bruger en del af den ekstra frihed på at udvide sin horisont. Hun rejser med Mellempfolkeligt Samvirke, og er både i Tanzania, Sri Lanka og Sovjetunionen. I 1970'erne kommer de vietnamesiske bådflygtninge, som Ida også får mulighed for at hjælpe.

Ida Jørgensens svigersøn, der har gjort meget for at holde hendes historie i live, fortæller: Ida var ikke til at standse. Når hun stødte på noget, der gjorde hende socialt indigneret, måtte hun handle. En fast vending hos hende var: Vi må da gøre noget for dem. Altid havde hun en sag at

kæmpe for. Da hun ikke længere kunne det, døde hun. Ida Jørgensen blev 84 år gammel.